

Od držitelky
Nobelovy ceny
za literaturu

„Věřím, že každý
zážitek, ať už
je jakékoli povahy,
má nezadatelné
právo být zazna-
menán.“

A. Ernauxová

Paměť dívký

Annie
Ernauxová

host

Cet ouvrage a bénéficié du soutien du Programme d'aide à la publication de l'Institut français.
Cet ouvrage, publié dans le cadre du Programme d'aide à la publication F. X. Šalda, a bénéficié de la collaboration de l'Institut français de Prague.
Tato kniha vychází za přispění Programu na podporu publikační činnosti Francouzského institutu v Paříži a Programu F. X. Šalda Francouzského institutu v Praze.

Mémoire de fille

© Éditions Gallimard, Paris, 2016

Cover photo © Archives Annie Ernaux

Translation © Tomáš Havel, 2023

Czech edition © Host — vydavatelství, s. r. o., 2023
(elektronické vydání)

ISBN 978-80-275-1902-6 (PDF)

ISBN 978-80-275-1903-3 (ePUB)

ISBN 978-80-275-1904-0 (MobiPocket)

I know it sounds absurd but please tell me
who I am

SUPERTRAMP

„Ještě něco,“ řekla. „Nestydím se za nic, co jsem udělala. Není proč se stydět za lásku ani za to, že se s ní člověk svěří.“

Nebyla to pravda. Až do smrti se bude užírat a ničít studem za to, že se mu vzdala, za napsaný dopis i za neopětovanou lásku.

Koneckonců to ale zase tolik nebolelo — určitě ne do té míry, aby to nedokázala snést, aniž na sobě dala něco znát. Byla to nová, v zásadě prospěšná zkušenost. Může napsat knihu, Roddy bude jednou z postav; anebo se začít seriózně věnovat hudbě; anebo se zabít.

ROSAMOND LEHMANNOVÁ

Nejasná odpověď

Někteří z nás zcela podlehnou způsobu existence druhých — jak mluví, jak si dávají nohu přes nohu, jak si zapalují cigaretu. Zůstanou uvěznění ve druhých. Jednoho dne, nebo spíš jedné noci, je strhne touha po jediném Druhém. Ztratí ponětí o tom, čím byli. Rozplývají se, vidí jednat a poslouchat jen svůj odraz unášený neznámým proudem. Jsou ve vleku vůle Druhého, ten je neustále o krok před nimi. Nikdy ho nedostihnou.

Ani podvolení, ani svolení, jen zděšení z reality, v níž si nedokážou říct nic víc než „co se to se mnou děje“ nebo „to se děje mně“, ovšem v nastalých okolnostech už žádné já/mně neexistuje, nanejvýš je to už jiné já. Existuje pouze ten Druhý, stává se pánem situace, gest, okamžiku, který má přijít a který zná jen on.

Potom ten Druhý odejde, už se mu nelíbíte, už ho nezajímáte. Nechá vás být s realitou, třeba s ušpiněnými kalhotkami. Dál se stará jen o svůj vlastní čas. Zůstáváte sami s nově nabytým zvykem poslouchat. Sami v čase bez pána.

Přijdou další, snadno si vás omotají kolem prstu a vetrou se do vašeho prázdna, nic jim neodmítnete, sotva je vedle sebe cítíte. Čekáte na svého Pána, čekáte, že vám prokáže tu milost a aspoň jednou se vás dotkne. Udělá to, jednou v noci, drží přitom nad vámi veškerou moc, o niž jste ho celou svou bytostí snažně prosili. Nazítří už je zase pryč. Nevadí, v naději, že se s ním zase

setkáte, nacházíte důvod, proč žít, oblékat se, zušlechťovat se, úspěšně skládat zkoušky. Jednou se vrátí a vy ho oslníte tím, jak jste zkrásněli, zmoudřeli a nabyli sebejistoty oproti té dřívější, nevýrazné bytosti. Konečně ho budete hodni.

Vše, co děláte, děláte pro svého Pána, kterého jste si vskrytu přidělili. Jenže snahou o vlastní zhodnocení se mu nevědomky neúprosně vzdalujete. Nakonec zjistíte, jak je to všechno šílené, a už ho nechcete nikdy vidět. Přísaháte si, že na všechno zapomenete, že o tom nikdy nikomu neřeknete.

To léto se nevyznačovalo výjimečným počasím, k moci se vrátil generál de Gaulle, frank výrazně posílil, vznikla nová, pátá republika, Pelé zvítězil na fotbalovém mistrovství světa, Charly Gaul na Tour de France a hrála se písnička od Dalidy „Můj příběh je příběhem lásky“.

Bylo to báječné léto, jako všechna léta do pětadvacátých narozenin, po nichž přicházejí už jen čím dál kratší a rychlejší léta, jejich pořadí se v paměti stírá a udrží se v ní jen díky výjimečným suchům či horkům.

Léto 1958.

Stejně jako předchozí léta se malá část mladých, ta nejzámožnější, vydala s rodiči za sluncem na Azurové pobřeží, další část, stejně bohatá, avšak studující na lyceu nebo pobočkách sítě církevních škol svatého Jeana-Baptista de La Salle, nastoupila v Dieppe na loď a odplula si — po šesti letech memorování z učebnic bez konverzace — zdokonalit lámanou angličtinu. A ještě další část, mající dlouhé prázdniny a málo peněz, tvořená studenty a profesory lyceí, se odjela starat o děti na prázdninových táborech zřízených ve velkých šlechtických sídlech, někdy dokonce i v zámcích po celé Francii. Dívky, ať už jely kamkoli, si do kufru přibalily jednorázové hygienické vložky a bázně i roztouženě přemítaly o tom, jestli se tohoto léta poprvé vyspí s klukem.

To léto měly odjet i tisíce vojáků do Alžírsko, aby tam znovu nastolili pořádek, mnozí z nich se tak daleko od domova vydávali poprvé. Posílali spousty dopisů, v nichž psali o horku, vyprahlých horách, domorodých vesnicích a negramotných Arabech, kteří se ani po stu letech okupace nenaučili francouzsky. Posílali fotky, na nichž se v krátkých kalhotách smáli do objektivu s kamarády v suché, kamenité krajině. Vypadali jako skauti na výpravě, člověk by řekl, že si užívají prázdnin. Dívky se jich na nic neptaly, jako by se „potyčky“ a „přepadení“ ze zpráv v novinách a rádiu týkaly někoho jiného než jich. Považovaly za přirozené, že ti chlapci konají svou povinnost a že, podle toho, co se říkalo, jim k uspokojení tělesných potřeb stačí koza přivázaná ke kůlu.

Přijeli na dovolenku, přivezli berberské náhrdelníky, Fátiminy ruce, měděný podnos a zase jeli zpátky. Zpívali *Den, kdy přijde kvér* na nápěv Bécaudovy písničky „Den, kdy přijde déšť“. Když se konečně natrvalo vrátili domů, museli si v různých koutech Francie najít nové kamarády mezi těmi, kteří nikdy nebyli v *bledu* a nebavili se spolu ani o *fellazích*, ani o *arabáčích*, mezi nepolíbenými válkou. Najednou se ocitli mimo, oněměli. Najednou nevěděli, jestli to, co dělali, je dobré, nebo špatné, jestli mají být hrdí, nebo se mají stydět.

Nedochovala se žádná její fotografie z roku 1958.

Ani z jejich narozenin, osmnáctých, které oslavila na prázdninovém táboře — jako nejmladší ze všech vedoucích —, připadly na den jejího volna, měla tedy čas odpoledne zajít do města pro pár lahví perlivého vína, sušenky a piškoty Chamonix plněné pomerančovou marmeládou, ale vypít si skleničku a něčeho si zobnout za ní do pokoje přišlo jen pár kolegů a kolegyně, co nejdříve zase zmizeli — snad se s ní nechtěli stýkat nebo prostě nebyla dost zajímavá, na tábor nepřivezla žádné desky ani přenosný gramofon.

Kdo z těch, kteří se tenkrát v létě roku 1958 na táboře v S. v departementu Orne setkali s tou dívkou, kdo z nich si na ni vzpomene? Určitě nikdo.

Zapomněli na ni, stejně jako zapomněli na sebe navzájem poté, co se koncem září rozprchli a vrátili na své lyceum, učitelskou, zdravotní školu, fakultu tělovýchovy a sportu anebo se museli znovu připojit ke kontingentu v Alžírsku. Většina z nich odjížděla s uspokojením, že prázdniny strávila jak z finančního, tak z morálního hlediska přínosně, péčí o děti. Na ni však bezpochyby zapomněli dříve než na ostatní, jako na anomálii, na cosi odporujícího zdravému rozumu, narušujícího řád — jako na cosi bezvýznamného, čím by bylo zbytečné si zahlcovat paměť. Zmizela z jejich vzpomínek na léto roku 1958, z nichž už dnes možná zbyly jen rozmazané siluety v zamlžených prostorech,

Allaisův obraz *Noční souboj černochoů ve sklepě*, který spolu s Picabiovým baletem *Odloženo* patřil k nejoblíbenějším předmětům jejich legráček.

Zmizela tedy z vědomí všech ostatních, ze všech vědomí, která se vzájemně prolnula jednoho konkrétního léta na jednom konkrétním místě v departementu Orne, zmizela z vědomí ostatních, kteří posuzovali skutky, chování, přitažlivost těl, jejího těla. Kteří ji soudili a zavrhovali, krčili rameny nebo protáčeli oči v sloup při vyslovení jejího jména, na něž jeden z nich vymyslel slovní hříčku a byl na ni patričně hrdý: *Tvoje tělo ani kordy...* (Annie Cordy, ha, ha, ha!)

Definitivně zapomenutá ostatními, rozplynuvšími se ve francouzské společnosti či jinde ve světě, sezdanými, rozvedenými, osamělými, prarodiči, důchodci s šedivými nebo obarvenými vlasy. Vzájemně nerozeznatelnými.

I já chtěla na tu dívku zapomenout. Skutečně zapomenout, to znamená nemít už chuť o ní psát. Zbavit se myšlenky, že o ní, o její touze, potřebě, hlouposti a pýše, o jejím hladovění a vyschlé krvi musím napsat. Nikdy se mi to nepodařilo.

V deníku se mi neustále objevovaly poznámky, narážky na „dívku z S.“, „dívku z osmapadesátého“. Už dvacet let si mezi plánované knihy poznamenávám „58“.

Neustále chybějící, neustále odkládaný text.
Nepojmenovatelná mezera.

Z několika pokusů se mi podařilo napsat více než pár stránek jen jednou, a to v roce, kdy se kalendář na den přesně shodoval s kalendářem roku 1958. V sobotu 16. srpna 2003 jsem na úplný úvod napsala: „Sobota, 16. srpna 1958. Mám na sobě džíny koupené za pět tisíc franků od Marie-Claude, která je pořídila v Eldě v Rouenu za deset tisíc, a svetr bez rukávů s vodorovnými, modro-bílými pruhy. Naposledy mám své tělo.“ V psaní jsem pokračovala každý den, rychle, ve snaze dodržet datum odpovídající popisovanému dni roku 1958, jednotlivé vzpomínky jsem zaznamenávala bez ladu a skladu tak, jak mi přicházely na mysl. Jako by každodenní nepřetržitě, „výroční“ psaní bylo nejvhodnějším způsobem k překlenutí pětáctýřicetileté prodlevy, jako bych díky na den přesné shodě získala jednoduchý přístup do onoho léta tak, jako přecházíme z místnosti do místnosti.

Přivaly obrazů a slov se mi rozbíhaly do neustále košatějších odboček a velice záhy jsem začala nabírat zpoždění. Nedařilo se mi uzavřít čas léta roku 1958 do diáře z roku 2003, přetékal mi z něj. S tím, jak jsem postupovala v čase, ve mně narůstal pocit, že mé psaní se vzdaluje skutečnosti. Bylo zřejmé, že sepisovaný inventář budu muset přetavit do jiného tvaru, nebylo mi však jasné, do jakého. Ani jsem se nad ním nezamýšlela. V podstatě jsem zůstávala u čiré

radosti z vybalování jednotlivých vzpomínek. Nechtěla jsem se trápit formou. Po padesáti stranách jsem psaní nechala.

Uteklo více než deset roků, vystřídal se dalších jedenáct let, s nimiž od léta osmapadesátého uplynulo celkem pětapadesát roků s válkami, s revolucemi, s výbuchy jaderných elektráren a se vším, co už zase upadá do zapomnění.

Čas přede mnou se krátí. Bezpochyby přijde poslední kniha, tak jako přichází — bez zřetelného znamení — poslední milenec nebo poslední jaro. Nedává mi spát myšlenka, že bych mohla zemřít, aniž jsem napsala o té, které jsem velmi brzy začala říkat „dívka z osmapadesátého“. Jednoho dne už nezbude nikdo, kdo by si na ni vzpomněl. To, co prožila pouze ona dívka a žádná jiná, zůstane nezaznamenané, prožité nadarmo.

Nepovažuji svůj spisovatelský záměr za geniálnější, novější, natož šťastnější než jiné záměry, je však živoucí a jako jediný mi dává možnost pohybovat se mimo čas. Pouhé „užívání si života“ je nesnesitelná představa, každý okamžik bez spisovatelského záměru totiž připomíná ten poslední.

Těší mne, že jsem jediná — jak věřím —, kdo si vzpomene. Dává mi to svrchovanou moc. Nezvratnou převahu nad všemi ostatními z léta roku 1958, kterou mi zůstavil stud za mé touhy, za mé scestné sny v rouenských ulicích, za krev, jež mi v osmnácti letech vyschla

jako stařeně. Obsáhlá paměť studu je podrobnější a neodbytnější než jakákoli jiná. Dalo by se říct, že jsem ji od studu dostala darem.

Uvědomuji si, že výše zmíněné má za cíl zbavit se toho, co mě brzdí, co mi jako v ošklivých snech brání postupovat vpřed. Je to určitý prostředek, jak zmírnit surovost začátku, skoku, ke kterému se chystám a kterým se chci dostat k dívce z osmapadesátého, k ní i ke všem ostatním, abych je mohla znovu zasadit do léta, od něž dnes uplynulo víc času než tehdy od začátku první světové války.

Prohlížím si černobílou průkazovou fotografii vlepenou do žákovské knížky, kterou vystavila internátní škola svatého Michala v Yvetotu v rámci přípravy na maturitu, *Klasické oddělení C*. Vidím symetrický, oválný obličej ze tříčtvrtečního profilu, rovný nos, nevýrazné lícní kosti a vysoké čelo, na něž — bezpochyby ve snaze, aby působilo nižším dojmem — z jedné strany spadá zvláštním způsobem zakroucená patka a z druhé rozčepýřený pramen. Zbytek tmavokaštanových vlasů je stažený do uzlu v týlu. Na rtech se rýsuje mírný úsměv, dal by se označit jako sladký nebo smutný, případně obojí. Tmavý svetr se stojáčkem a raglánovými rukávy svým strohým a plochým vzhledem připomíná sutanu. Vcelku hezká dívka se špatným účesem působí mírným

nebo netečným dojmem a dnes bychom jí hádali víc než skutečných sedmnáct let.

Čím déle se na dívku na fotografii dívám, tím silnější mám pocit, že ona sleduje mne. Je ta dívka mnou? Jsem já jí? K tomu by bylo zapotřebí, abych

- dokázala vyřešit fyzikální úlohu a kvadratickou rovnici
- přečetla celý román vkládaný po částech do týdeníku *Bonnes soirées*
- snila o tom, že se konečně podívám na mejdan
- byla pro udržení francouzského Alžírka
- cítila na sobě všude, kam se vrtnu, matčiny upřené šedé oči
- nečetla ani Beauvoirovou, ani Prousta, ani Virginii Woolfovou...
- se jmenovala Annie Duchesnová.

Pochopitelně bych ani nesměla vědět nic o tom, co se stane v budoucnosti, v létě roku 1958. Musela bych naráz zapomenout na minulost svou i světa.

Dívka z fotografie není mnou, není však ani výplodem fantazie. Na celém světě není nikdo, o němž bych toho tolik věděla, díky čemuž můžu například napsat, že

- pro průkazovou fotografii se vydala jednou odpoledne o únorových prázdninách se svou velkou kamarádkou Odile k fotografovi na náměstí de la Mairie

- za kadeře spadající do čela mohou natáčky, které nosí přes noc, a za měkký pohled krátkozrakost — před focením si sundala brýle s tlustými skly
- u levého ústního koutku má jizvičku ve tvaru drápku — na fotce není vidět —, následek pádu na rozbitou skleněnou lahev ve třech letech
- její svetr pochází od velkoobchodníka s textilní galanterií Delhouma se sídlem ve Fécampu, do matčina obchodu dodává ponožky, školní potřeby, kolínskou a další zboží, jehož vzorky obchodní cestující dvakrát ročně vykládá z kufru na stůl v kavárně; tlustý obchodní cestující v obleku a kravatě se jí znelíbil v den, kdy poznamenal, že má stejné křestní jméno jako tehdy oblíbená zpěvačka, interpretka „Dcery kovboje“, Annie Cordy.

A tak bych mohla pokračovat donekonečna.

Nikoho na světě nemám tak plnou paměť.

A jedině prostřednictvím její paměti si můžu vybavovat svět padesátých let, vidět lidi a věci v jejich tehdejší realitě — muže s baskickým baretem na hlavě ve tříčtvrtečním kožíšku, jemuž se říkalo „kanadanka“, Citroëny „Traction Avant“, písničku „Sněhová hvězdička“, zločin faráře z Uruffe, Fausta Coppiho, orchestr Clauda Lutera. Dívka na fotografii je cizinka, která mi odkázala svou paměť.

Přitom nemůžu říct, že bych s ní, nebo spíš s tou, kterou se stane v nastávajícím létě,

už neměla nic společného; svědčí o tom silné rozrušení při četbě *Krásného léta* od Paveseho, *Nejasné odpovědi* od Rosamond Lehmannové nebo při sledování filmů, jejichž seznam jsem si musela sestavit, než jsem se dala do psaní:

— *Wanda, V případě neštěstí, Sue ztracená na Manhattanu, Děvče se zavazadlem a Lucia, a co pak, zhlédnutí před týdnem.*

Jako by mě dívka na filmovém plátně pokaždé unášela s sebou, jako bych se stávala jí, jako bych už nebyla ženou, kterou jsem dnes, ale dívkou z léta 1958. Celou mě pohlcuje, nemůžu kvůli ní dýchat, nakrátko mi vnuká dojem, že mimo plátno neexistují.

Dívka z osmapadesátého roku, schopná se vynořit po padesátileté prodlevě a způsobit spoušť v mém nitru, je tedy ve mně skrytě a nezdolně přítomná. Je-li skutečnost — dle slovníkové definice — to, co vyvíjí účinky a vytváří důsledky, potom ona dívka není mnou, nýbrž skutečností ve mně. Jakousi *skutečnou přítomností*.

Mám za takových podmínek sloučit dívku z osmapadesátého se ženou z roku 2014 do jednoho „já“? Anebo odlišit tu první od druhé používáním „ona“ a „já“ — což mi sice z mého subjektivního pohledu nepřipadá nejpřesnější, zato však nejdobrodružnější —, abych při popisu událostí a skutků mohla zajít co nejdál?

A postupovat co nejsurověji, na způsob těch, které slyšíme přes dveře, jak se o nás baví prostřednictvím „ona“ nebo „on“, a máme při tom dojem, že umíráme.

Vidím ji — Annie Duchesnovou — i bez fotografie, 14. srpna po poledni vystupuje v S. z vlaku, který přijel z Rouenu. Vlasy má stažené do uzlu v týlu. Dioptrické brýle jí zmenšují oči, bez nich se ale ztrácí v mlze. Je oblečená ve tříčtvrtečním tmavomodrém kabátě — dva roky starém, původně béžovém, zkráceném a obarveném lodenovém plášti —, v pouzdrové sukni z tlustého tvídu — i ta je přešitá z jiné — a v tmavomodrém svetru s bílými proužky. V rukou drží šedý kufr — koupený jako nový před šesti lety, když s otcem jela do Lurd, od té doby nepoužitý — a modro-bílou umělohmotnou tašku ve tvaru kbelíku, pořízenou o týden dříve na trhu v Yvetotu.

Děšť, který celou cestu skrápěl okna kupé vlaku, ustal. Svítí sluníčko. V lodenovém tříčtvrťáku a tlusté zimní sukni je jí horko. Vidím vysokou, urostlou dívku pocházející z venkovské střední třídy, působící snaživým dojmem, oblečenou v podomácku ušitém oblečení z poctivých, blahobytně vyhlížejících látek.

Vedle ní vidím menší, hranatou postavu padesátnice, díky kostýmu působí „lepším dojmem“, hlavu s naondulovanými, rusými vlasy drží panovačně vzhůru. Vidím svou matku a v její tváři směs obav, podezíravosti a nespokojenosti, obvyklý výraz matky, „která musí všechno ohlídat“.

Vím, jak se dívka zrovna v té chvíli cítí, a vím, po čem jedinečně touží: ať už matka konečně zmizí, ať už nastoupí do zpátečního vlaku. Klokotá v ní zášť a stud, že ji všichni vidí s ní — pod záminkou, že se v Rouenu musí přese-
dat, ji

nepustila vlakem samotnou —, že ji vede do tábora jako malou holku, a přitom jí za dva týdny bude osmnáct a přijela sem jako vedoucí.

Vidím ji, ale neslyším. Neexistuje žádná nahrávka mého hlasu z roku 1958 a naše paměť přepisuje slova, která jsme sami vyřkli, němou formou. Nelze zjistit, zda jsem ještě mluvila s protaženým normanským přízvukem, přičemž jsem si dozajista myslela, že jsem se ho už, na rozdíl od všech svých předků, zbavila.

Co můžu říct o dívce, která těsně předtím, než před nádražím zastaví řidič z tábora a ona se rozběhne k autu, matku letmo políbí, aby ji náhodou nenapadlo nastoupit s ní, a nechá ji stát na chodníku, vyvedenou z míry a s rozmrzelým výrazem v obličejí, na němž se jí po dlouhém cestování rozmazalo líčení? Je jí to jedno a stejně jedno jí bude, až se dozví, že matka musela v Caenu přespát v hotelu, protože večer jí odtud už do Rouenu nic nejelo, jenom si pomyslí: dobře jí tak, to má za to, že mě nepustila do S. samotnou.

Co tedy vybrat z toho, co by ji vystihlo takovou, jaká byla pod proměnlivou oblohou v onom srpnovém odpolední v departementu Orne, když ještě nevěděla nic o tom, co bude mít za tři dny už jednou provždy za sebou, jaká byla v té bezvýznamné chvíli, která pominula před více než padesáti lety?

Co uvést, aniž bychom to mohli považovat za vysvětlení — nebo nanejvýš částečné — toho, co přijde a co snad nemuselo přijít, kdyby si nesundala brýle, nerozpustila vlasy a nerozhodila je po ramenou — jenže podobné chování se po vymanění z mateřského dohledu přece dá předpokládat?

Na mysl mi spontánně přichází: Je samá touha a pýcha. A také: Čeká, že prožije milostný příběh.

Tady se mi chce skončit, jako by už nic dalšího nemělo být řečeno, jako by už bylo známo vše nezbytné k tomu, aby bylo zřejmé, co přijde. To je však romaneskní iluze, vymezení vhodné pro fikční hrdinku. Já musím pokračovat, vymezit terén — sociální, rodinný, erotický —, na kterém se v té chvíli realizují její touha, pýcha a očekávání, pátrat po důvodech té pýchy a po příčinách toho snu.

Je potřeba uvést: Poprvé se vydává z dosahu rodičů. Zatím nikdy nevylezla ze své nory.

Kromě cesty autobusem s otcem do Lurd, když jí bylo dvanáct, a celodenních náboženských slavností, každoročně konaných v létě v Lisieux, kdy po ranních pobožnostech u karmelitánů a v bazilice řidič autokaru odvezl poutníky na pláž v Trouville, se její život od dětství odehrává na cestě mezi kavárnou s prodejnou smíšeného zboží rodičů a internátní školou svatého Michala, vedenou řádovými sestrami, kterou jako externí

žákyně absolvuje dvakrát denně. O prázdninách zůstává v Yvetotu a čte si na zahradě nebo ve svém pokoji.

Jako hýčkaný jedináček — přišla na svět po smrti starší sestry v šesti letech, sama měla namále po nákaze tetanem v pěti letech — sice nemá zakázaný svět za zdmi domova, ten je však zdrojem obav (pro otce) a podezření (pro matku). Ven může jen pod dohledem starší sestřenice nebo s nějakou spolužačkou. Nikdy ji nepustili na oslavu ke kamarádce. Poprvé tančila před třemi měsíci na zábavě konané v rámci karnevalu ve stanu postaveném na náměstí des Belges, matka ji při tom sledovala ze židle.

Seznam jejích společenských neznalostí by byl nekonečný. Neumí telefonovat, nikdy se nesprchovala ani nekoupala ve vaně. Neví nic o jiných prostředích, než je to její, tradiční venkovské, lidové a katolické. Po mnoha letech mi připadá nešikovná, nepřirozená, dokonce snad nevychovaná, vysoce nejistá ve vyjadřování a způsobech.

Nejintenzivněji žije v knihách, po nichž lační od doby, co umí číst. Svět zná zprostředkovaně z nich a ze ženských časopisů.

Doma, na svém území, má holka hokynářky — jak se jí v okolí říká — všechno dovolené. Může si brát dle libosti bonbony ze sklenic a sušenky z krabic v obchodě, o prázdninách ležet v posteli a číst si až do oběda, nikdy

nemusí prostírat stůl ani si krémovat boty.

Žije a chová se jako královna.

Pyšná jako královna. Její pýcha nevytvěrá ani tak z jejího postavení premiantky ve škole — to se považuje za zcela přirozenou věc —, ani z toho, že ředitelka, sestra Marie de l'Eucharistie, o ní prohlásila, že je „chloubou internátní školy“, nýbrž z toho, že se učí matematiku, latinu, angličtinu, svede psát kompozice z literatury, přičemž doma o takových věcech nemá nikdo ani ponětí. Vyvěrá z toho, že je výjimečná a že za takovou ji považují všichni příbuzní dělnického původu, kteří se u svátečního oběda dohadují: „po kom to má“, ten „dar“ učit se.

Pýcha na odlišnost:

- poslouchat na svém gramofonu Brassense a The Golden Gate Quartet namísto Glorie Lasso a Yvette Hornerové
- číst *Květy zla* místo svazků z edice *My dva*
- vést si deník, přepisovat do něj básně a citáty z knih
- pochybovat o existenci Boha, ačkoli nevynechá žádnou mši a o náboženských svátcích přijímá svátost oltární. Bezpochyby se pohybuje v nerozhodné zóně, na hranici mezi vírou a nevírou, postupně se vzdaluje legendě, ale dál se modlí a podstupuje rituály při bohoslužbách i svátostech.

Pýcha na vlastní tužby jako na práva vyplývající z její odlišnosti:

- odejít z Yvetotu, uniknout z dohledu matky, školy, celého města a dělat si, co bude chtít: celou noc si číst, oblékat se do černého jako Juliette Gréco, chodit do studentských kaváren a tancovat v La Cahotte v ulici Beauvoisine v Rouenu
- vstoupit do neznámého světa, který ji podle určitých náznaků od zámožných spolužaček z internátní školy — desky s Bachem, knihovna, předplatné měsíčníku *Réalités*, tenis, šachy, divadlo, koupelna — přitahuje i odstrašuje, zároveň kvůli němu nemůže tyto spolužačky pozvat domů, protože tam není obývací pokoj ani jídelna, jen maličká kuchyňka vklíněná mezi obchodem a výčepem, záchody jsou na dvoře — do světa, kde se podle jejích představ hovoří o poezii a literatuře, o smyslu života a o svobodě, tak jako v Sartrově románu *Věk rozumu*, v němž prožila celý červenec, celý měsíc byla ústřední hrdinkou Ivich.

Nemá vyhraněné já, ale různá „já“ přecházející z knihy do knihy.

Vím, že si je neochvějně jistá svou inteligencí, silou projevující se metr sedmdesát vysokým, urostlým tělem s plnými hýžděmi a stehny. Že nejasně věří ve svou budoucnost, kterou si představuje jako *Červené schodiště* od Chaïma Soutina, jehož reprodukci si vystříhla z časopisu *Čtení pro všechny*.